

„A Nemzeti lenyűgöző mérete, megjelenése ámulatba ejtheti a gyereket, de nem ez az egyetlen vagy legfontosabb célja egy múzeumnak. Tapasztaljuk, hogy az a gyerek, aki akár csak harmadszorra jön vissza a Nemzetibe, egészen másként viselkedik egy számára teljesen új időszak kiállításán, mint az, aki először van nálunk. A visszajárók ismerik a múzeum nyelvét...”

Turcsányiné Kesik Gabriella múzeumpedagógus, (végzettségét tekintve okleveles művelődésszervező, kulturális menedzser, arts & business menedzser) 1979 óta dolgozik a Magyar Nemzeti Múzeumban, ahol jelentős szerepe volt a múzeumpedagógiai tevékenység létrehozásában, szakmai megalapozásában, új foglalkozási formák és módszerek kidolgozásában és meghonosításában. A Magyar Nemzeti Múzeumban az ő nevéhez fűződik a múzeumpedagógiai szemlélet bevezetése és érvényesítése a múzeum kiállítás-tervezői, -rendezői, valamint ismeretterjesztő és programszervezői tevékenységében. Mindezek alapját az 1980-as években indított, áttörésnek számító Históriás Történeti Játsház program foglalkozásainak elméleti kidolgozása és gyakorlati kivitelezése jelentette. Emellett Magyar Nemzeti Múzeum kiállításainak és rendezvényeinek közművelődési, közönségkapcsolati, PR- és marketing feladatainak tervezését, szervezését, koordinálását végezte azokban az esztendőben, amikor erre a feladatra kevés anyagi erőforrás jutott. A Magyar Nemzeti Múzeum több nagyrendezvényében ő vezette a közművelődési, múzeumpedagógiai területet

A Magyar Nemzeti Múzeumban eltöltött 35 (pontosabban majdnem negyven) éve alatt számos múzeumi tehetséggondozó diákversenyt szervezett, és különböző múzeumpedagógiai kiadványokat szerkesztett.

Éveken át dolgozott a Múzeumok Majálisa, továbbá országos és nemzetközi konferenciák, múzeumi rendezvények szervezésén.

Oktatóként részt vesz a felsőfokú múzeumpedagógiai képzésben és felnőttképzésben, valamint pedagógus továbbképzésekben. Gyakran kéri fel múzeumpedagógiai előadások és gyakorlati foglalkozások tartására, rendszeresen vállal diplomadolgozati témavezetést és opponensi feladatokat is.

Munkájának eredményeit publikálja, előadásokon és gyakorlati foglalkozásokon hasznosítja.

Az előbb elmondott, sablonszerű életrajz a MOKK honlapján olvasható. A lényegre koncentrál, de például kimaradt belőle a 2014-ben elsőként kapott Kiváló múzeumpedagógus díj, amire Lengyel Beatrix javasolta. Lehet, hogy ezt a curriculum vitae-t maga Kesik Gabriella írta? Sohasem szeretett dicsekedni...

Mi azonban inkább Kesik Gabiként ismerjük. Az igazsághoz az is hozzá tartozik, hogy a laudatorként nehéz helyzetben vagyok, mivel csak 2013-ban kerültem vele napi munkakapcsolatba, amikor megjelent a Magyar utca III. emeletén, hogy főigazgatósági munkatársként ezentúl az Adattárban fog dolgozni. Mindenkinek jobb lesz így – hangzott a félhivatalos magyarázat.

Bevallom őszintén, csodálkoztam is, hogy az áthelyezés után nálunk maradt, jóllehet rövid időn belül eltűnt az egykor általa irányított Közművelődési Főosztály jelentős része. Ő azonban nem váltott, pedig máshol is tárt karokkal fogadták volna, ilyen szakmai múlttal, és a Nemzeti Múzeum referenciájával. Azonban ennyi év után az a bizonyos köldökzsinór már vasból van, nem könnyű csak úgy elvágni. Új feladatokat talált és kapott: az adattári iratanyag rendezése mellett a felhalmozott tudás átadása vált a legfőbb céllá. Az egyetemi oktatáson kívül, különböző – főként külsős – múzeumpedagógiai projekteken vállalt tevékeny és meghatározó szerepet, de ellátta a filiálék múzeumpedagógiai koordinációját és felelőse lett a vértesszőlősi kiállítóhely kommunikációjának.

A 2013 előtti időszakról csak felületes információkkal rendelkezem. Ügyeletesként vasárnap délelőtt láttam és hallottam a vidám gyereksereget, amint a Rotundában elkezdtek a foglalkozásokat, és hálás vagyok neki a Több mint szolidaritás kiállítás marketingjének gördülékeny megszervezéséért. De a szervezeti egység működésének kulisszái mögé nem láthattam. Éppen ezért segítséget kértem Kesik Gabi egykori munkatársaitól: Lovas Mártától, Lovas Judittól és Molnár Lászlótól. A következőkben az ő gondolataikat adom vissza.

Gabi akkor került a múzeumba, amikor a közművelődési szakma kialakulóban volt: a kis-létszámú, de felettébb lelkes és elhivatott munkatársak országszerte keresték a szakma válaszait, legjobb formáit és módszereit a társadalmi kihívásokra. Még nem specializálódtak az egyes munkakörök, szükség szerint mindenki mindent csinált: a sajtótájékoztatók, a kiállításmegnyitók szervezésétől a különböző programok tervezésén és lebonyolításán át az iskolás csoportok, a szabadidős és családos foglalkozások módszertani kidolgozásáig.

Kesik Gabrielláról hamar kiderült, hogy nemcsak a felnőtteknek interpretálja kitűnő kontaktusteremtő képességgel a kiállításokat, de tárlatvezetései a gyerekek számára is igazi élményt jelentenek. Így természetes volt, hogy hogy számos múzeumpedagógiai foglalkozás és program kidolgozója és alkotó részese lett: nevéhez fűződik többek között a „Nézzünk együtt kiállítást!” módszertani felépítése és címadása, a „Múzeumról múzeumra” programok megvalósítása, a „Múzeumi délelőtt” és a „Múzeumi játszónap” gyermek és felnőtt foglalkozásainak kidolgozása.

Főosztályvezetői kinevezése új kihívások elé állította. Példaértékű volt megbízhatósága, lojalitása, szakmai igényessége és embersége (a készség a másokkal való együtt gondolkodásra, mások szempontjainak befogadására és elfogadására) nem csupán felettessé, hanem irányt mutató vezetővé tették, akit követni lehet és érdemes. Kolléga, partner minden hozzá forduló múzeumi szakember számára. Örömmel támogatta munkatársait, ezzel párhuzamosan pedig egyértelműen fogalmazta meg azokat az elvárásokat, amelyek - meggyőződése szerint - a szakmai munka minőségét meg kellett, hogy határozzák. Önmagát gyakran nehézkesnek, körülményesnek érezte – néha nem minden ok nélkül, mert a kitartóan odaforduló figyelem, a különféle szempontok iránti nyitottság és a jelenben még láthatatlan, ám joggal feltételezett külső hatásokra való felkészülés túlzottan is biztonságra törekvővé tették. Ezek a körülmények több tekintetben szárnyát szegték. A Főosztály legnépesebb időszakában közel 20 beosztottjával dolgozott, 4 szakmai területet fogott össze hatékonyan, miközben teret adott a projekt-módszerben való együttműködésnek. Ennek egyik kiemelkedő példája a 2010-es Széchenyi világi című nagyszabású időszaki kiállítás volt.

Kedves Gabi! Az élő élmény pótolhatatlan – vallod az egyik veled készült interjúban. Ez napjainkban különösen igaz, amikor tobzódhatunk a különböző digitális tartalmakban, és a letölthető applikációk egész sorában. De kellenek az olyan emlékek, mint például az a rostélyos papírmásé-sisak, amit állítólag a Nemzeti Múzeum egyik biztonsági embere még sráckorában készített, és azóta is büszkén őriz. Talán nem haragszol, ha azt mondom, hogy a Széchenyi Emlékéremmel a Magyar Nemzeti Múzeum minden múzeumpedagógus munkáját is elismerte. Általad!

Sok szeretettel gratulálunk!

Szende László